

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 4CoPr/7/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3613203859
Dátum vydania rozhodnutia: 16. 11. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Oľga Lichnerová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2017:3613203859.2

Rozhodnutie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Oľgy Lichnerovej a sudkýň JUDr. Alice Beňovej a JUDr. Ivety Anderlovej v spore žalobcu: I. proti žalovanému: F., o náhradu mzdy z neplatného skončenia pracovného pomeru, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Partizánske zo dňa 17. mája 2017, č. k. 5Cpr/3/2013-372 takto,

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej výrokovej časti o priznaní úrokov z omeškania potvrdzuje.

Vo výrokovej časti o náhrade trov konania napadnutý rozsudok zmeňuje takto:

Žalobca má proti žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100% z titulu uplatneného nároku o určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru.
Žalovaný má proti žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 33,34% z titulu uplatneného nároku na náhradu mzdy.

Žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi náhradu mzdy vo výške 8.028 eur brutto s 5,50 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 892 eur /brutto/ od 16.05.2013 do zaplataenia, s 5,50% úrokom z omeškania ročne zo sumy 892 eur /brutto/ od 16.06.2013 do zaplataenia, s 5,50% úrokom z omeškania ročne zo sumy 892 eur /brutto/ od 16.07.2013 do zaplataenia, s 5,50% úrokom z omeškania ročne zo sumy 892 eur /brutto/ od 16.08.2013 do zaplataenia, s 5,50% úrokom z omeškania ročne zo sumy 892 eur /brutto/ od 16.09.2013 do zaplataenia, s 5,50% úrokom z omeškania ročne zo sumy 892 eur /brutto/ od 16.10.2013 do zaplataenia, s 5,25% úrokom z omeškania ročne zo sumy 892 eur /brutto/ od 16.11.2013 do zaplataenia, s 5,25% úrokom z omeškania ročne zo sumy 892 eur /brutto/ od 16.12.2013 do zaplataenia, s 5,25% úrokom z omeškania ročne zo sumy 892 eur /brutto/ od 16.01.2014 do zaplataenia, do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Vo zvyšku žalobu zamietol. Žalobcovi priznal nárok voči žalovanému na náhradu trov konania vo výške 50%. V odôvodnení uviedol, že právoplatným súdnym rozhodnutím sp. zn. 5Cpr/3/2013-155 zo dňa 09.07.2014 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 4CoPr/5/2014-179 zo dňa 19.03.2015, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 11.05.2015, bolo určené, že výpoveď zo dňa 10.12.2012, ktorú dal žalovaný žalobcovi, je neplatná. Dovolací súd dovolanie žalovaného uznesením sp. zn. 6Cdo 356/2015-224 zo dňa 14.09.2016 odmietol. Podľa uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Cdo 180/2009 nárok na náhradu mzdy pri neplatnom skončení pracovného pomeru možno priznať až po tom, čo je právoplatným rozhodnutím určené, že právny úkon, ktorým mal byť skončený pracovný pomer, je neplatný. Táto podmienka bola splnená. Žalobcovi v súvislosti s neplatnou výpoveďou vznikol nárok na náhradu mzdy podľa § 79 ods. 2 Zákonníka práce účinného do 31.12.2012, podľa ktorého, ak celkový čas, za ktorý sa mala zamestnancovi poskytnúť náhrada mzdy, presahuje deväť mesiacov, patrí zamestnancovi náhrada

mzdy za deväť mesiacov. V danom prípade bol žalobca u žalovaného zamestnaný ako pedagogický zamestnanec v súlade so zákonom č. 553/2003 Z. z. o odmeňovaní niektorých zamestnancov pri výkone práce vo verejnom záujme a o zmene a doplnení niektorých zákonov. S účinnosťou od 01.01.2013 bol žalobcovi určený funkčný plat vo výške 892 eur brutto č.l. 185 spisu. Pre účely určenia náhrady mzdy súd vychádzal z tohto funkčného platu, lebo podľa § 29 ods. 1, ods. 2, ods. 3, ods. 4 zákona č. 553/2003 o odmeňovaní niektorých zamestnancov pri výkone práce vo verejnom záujme a o zmene a doplnení niektorých zákonov účinného do 31.12.2012 sa na výpočet náhrady mzdy použije funkčný plat priznaný zamestnancovi podľa § 1 ods. 1, § 4 ods. 4 až 6 a § 30 ods. 3 zákona č. 553/2003 Z. z. Pri výpočte peňažných plnení vychádza podľa všeobecne záväzných právnych predpisov z priemerného čistého zárobku zamestnanca, zisťuje sa tento zárobok z funkčného platu odpočítaním súm poistného na zdravotné poistenie, nemocenské poistenie a dôchodkové zabezpečenie, príspevku na poistenie v nezamestnanosti, príspevku na doplnkové dôchodkové poistenie a preddavku na daň z príjmov fyzických osôb vypočítaných podľa podmienok a sadzieb platných pre zamestnanca v mesiaci, za ktorý sa tento čistý funkčný plat zisťuje. V danom prípade sa pri výpočte náhrady mzdy nepoužije § 134 a § 135 Zákonníka práce. Súd preto vychádzal z funkčného platu stanoveného žalobcovi s účinnosťou od 01.01.2013 vo výške 892 eur brutto. Žalobcovi vznikol nárok na náhradu mzdy, odkedy žalobca oznámil žalovanému písomne listom zo dňa 22.03.2013, aby ho žalobca zamestnával, lebo nesúhlasí s výpoveďou, teda nárok na náhradu mzdy vznikol žalobcovi od 01.04.2013, tak ako si aj žalobca uplatnil. V danom prípade v zmysle § 79 ods. 2 Zákonníka práce účinného do 31.12.2012 po dobu deväť mesiacov, teda od 01.04.2013 do 31.12.2013, t.j. 9 x 892 eur, t.j. 8.028 eur brutto. Žalovaný nárok žalobcu na náhradu mzdy za obdobie 9 mesiacov a jej výšku nespochybnil. Súd teda priznal žalobcovi náhradu mzdy v rozsahu stanovenom zákonom účinným do 31.12.2012 vychádzajúc z ustanovenia § 252i ods. 4 prvá veta Zákonníka práce účinného do 31.12.2012, lebo podľa týchto prechodných ustanovení bola výpoveď daná žalovaným žalobcovi pred 01.01.2013 a nároky, ktoré z nej vznikli sa posudzujú podľa predpisov účinných do 31.12.2012, ktorá zákonná úprava v ustanovení § 79 ods. 2 Zákonníka práce účinného do 31.12.2012 neumožňovala súdu priznať náhradu mzdy nad zákonom stanovenú dobu 9 mesiacov. Mzda u žalovaného bola splatná vždy do 15. dňa v mesiaci za predchádzajúci mesiac a táto splatnosť nebola v konaní sporná, žalovaný ju vo svojom písomnom vyjadrení nenamietal. Súd považuje nárok žalobcu za dôvodný vo výške 8.028 eur brutto s 5,50% úrokom z omeškania ročne zo sumy 892 eur /brutto/ od 16.05.2013 do zaplatenia, s 5,50% úrokom z omeškania ročne zo sumy 892 eur /brutto/ od 16.06.2013 do zaplatenia, s 5,50% úrokom z omeškania ročne zo sumy 892 eur /brutto/ od 16.07.2013 do zaplatenia, s 5,50% úrokom z omeškania ročne zo sumy 892 eur /brutto/ od 16.08.2013 do zaplatenia, s 5,50% úrokom z omeškania ročne zo sumy 892 eur /brutto/ od 16.09.2013 do zaplatenia, s 5,50% úrokom z omeškania ročne zo sumy 892 eur /brutto/ od 16.10.2013 do zaplatenia, s 5,25% úrokom z omeškania ročne zo sumy 892 eur /brutto/ od 16.11.2013 do zaplatenia, s 5,25% úrokom z omeškania ročne zo sumy 892 eur /brutto/ od 16.12.2013 do zaplatenia, s 5,25% úrokom z omeškania ročne zo sumy 892 eur /brutto/ od 16.01.2014 do zaplatenia. Súd priznal mzdový nárok žalobcu v hrubej mzde, z ktorej žalovaný vykoná odvody odpočítaním súm poistného na zdravotné poistenie, nemocenské poistenie a dôchodkové zabezpečenie, príspevku na poistenie v nezamestnanosti, príspevku na doplnkové dôchodkové poistenie a preddavku na daň z príjmov fyzických osôb vypočítaných podľa podmienok a sadzieb platných pre zamestnanca v mesiaci, za ktorý sa tento čistý funkčný plat zisťuje a žalobcovi vyplatí čistú mzdu vrátane úrokov z omeškania z čistej mzdy. Súd vo zvyšku nad zákonom stanovenú výšku 9 mesiacov žalobu ako nedôvodnú zamietol, teda nad sumu 8.028 eur do sumy 23.192 eur s príslušným zákonným úrokom z omeškania z jednotlivých súm vo výške 892 eur za obdobie od 01.01.2014 do 30.05.2015. Súd nevzhliadol zákonný dôvod na priznanie nároku na náhradu mzdy nad zákonom stanovenú výšku 9 mesiacov čo zákon účinný do 31.12.2012 ani neumožňoval. Žalobca bol vedený v evidencii G. od 01.09.2013 do 28.02.2014, čo je po dobu 9 mesiacov, za ktoré obdobie mu boli vyplatené dávky v nezamestnanosti v sume 4.282,80 eur, tiež podľa potvrdenia M. pracoval od 02.04.2013 do 31.08.2013, v mesiaci apríl 2013 mal príjem 673,56 eur netto, máj 2013 708,60 eur netto, jún 2013 787,01 eur netto, júl 2013 629,28 eur netto, august 2013 648,88 eur netto, od 01.03.2013 do 31.12.2013 poberal starobný dôchodok vo výške 615,70 eur mesačne a od 01.01.2015 do 31.12.2015 poberal starobný dôchodok vo výške 620,90 eur mesačne. Teda súd dospel k záveru, že nárok na náhradu mzdy po dobu 9 mesiacov je dôvodný a oprávnený a je sankciou pre zamestnávateľa za neplatné skončenie pracovného pomeru so žalobcom. Pokiaľ ide o právne posúdenie súd vychádzal z rozhodnutia Krajského súdu Banská Bystrica sp.zn.16CoPr/5/2015, ktorý sa týka neplatne skončeného pracovného pomeru podľa Zákonníka práce účinného do 31.12.2012, rozhodnutia Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 10CoPr/7/2016 a Krajského súdu v Prešove sp .zn. 6CoPr/4/2015. Žalovaný žiadal v zmysle § 232 ods. 4 CSP o povolenie plniť žalobcovi v splátkach, súd

považuje túto žiadosť žalovaného za nedôvodnú z dôvodu, že rozsudok je právoplatný od 11.05.2015 a žalovaný mal dostať čas, aby požiadal rozpočtovú organizáciu - príslušný orgán o rozpočtové prostriedky, čo nemôže byť na úkor žalobcu, s ktorým žalovaný ukončil pracovný pomer neplatne. Súd priznal okrem náhrady mzdy v zákonom stanovenom rozsahu žalobcovi aj zákonom stanovený úrok z omeškania vychádzajúc z § 3 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka výška úrokov z omeškania je o 5 percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba ECB, ktorá bola od 08.05.2013 do 12.11.2013 0,50% a od 13.11.2013 do 10.06.2014 0,25%. Žalovaný výslovne žiadal úrok z omeškania žalobcovi nepriznať, čo sa súdu javí ako nespravodlivé z dôvodu, že bol s ním ukončený pracovný pomer neplatne. Pracovnoprávne predpisy neupravujú úroky z omeškania, avšak súdna prax postupuje v danom prípade podľa občianskoprávných predpisov, aj keď názory na priznanie úrokov z omeškania sa rôznia z dôvodu, že samotný Zákonník práce takúto úpravu neobsahuje. Pokiaľ ide o priznanie úrokov z omeškania súd vychádzal z rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Cdo 116/2008 zo dňa 17.12.2009, podľa ktorého nevyplatenie mzdy v lehote splatnosti má za následok omeškanie s možnosťou požadovať úroky z omeškania vo výške ustanovenej pre občianskoprávne vzťahy. V § 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z. je určená výška úrokov z omeškania s plnením peňažného dlhu, platí preto aj pre omeškanie u náhrady mzdy z neplatného skončenia pracovného pomeru. Nariadenie v § 3 je vykonávacím predpisom k § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka účinného v čase omeškania s platením mzdy, žalovaný sa dostal do omeškania s platením mzdy za mesiac apríl 2013 odo dňa nasledujúceho po jej splatnosti, teda od 16.05.2013 a následne s ďalšími nárokmi na náhradu mzdy za mesiace máj 2013 až december 2013. Teda úrok z omeškania je uplatnený v správnej výške. Súd preto priznal žalobcovi úrok z omeškania odo dňa nasledujúceho po splatnosti mzdy. Mzda bola splatná podľa mzdového predpisu žalovaného do 15. dňa v mesiaci za predchádzajúci mesiac, čo žalovaný nespochybnil, teda žalovaný sa dostal do omeškania s náhradou mzdy 16. dňa v mesiaci, teda v nasledujúci deň po jej splatnosti. Úroková sadzba ECB bola od 08.05.2013 do 12.11.2013 0,50% ECB + 5 percentuálnych bodov čo je 5,50%, ročne a od 13.11.2013 do 10.06.2014 0,25% ECB + 5 percentuálnych bodov čo je 5,25% ročne. O náhrade trov konania rozhodol súd podľa § 255 ods. 2 CSP tak, že žalobcovi priznal proti žalovanému nárok na náhradu trov konania vo výške 50%, lebo žaloba pozostávala z neplatného skončenia pracovného pomeru, v ktorej bol žalobca plne úspešný a z náhrady mzdy, v ktorej časti nebol žalobca vzhľadom na uplatnenú sumu úspešný, keď žalobca si uplatnil sumu 23.192 eur a bol úspešný v sume 8.028 eur. Podľa § 262 ods. 2 CSP o trovách konania rozhodne po právoplatnosti konania vo veci samej vyšší súdny úradník samostatným uznesením.

2. Proti tomuto rozsudku podal prostredníctvom právneho zástupcu odvolanie žalovaný, a to časti výroku v časti povinnosti zaplatiť úroky z omeškania a výroku o priznaní nároku žalovanému na náhradu trov konania v rozsahu 50%. Dôvodil tým, že súd nesprávne aplikoval ustanovenia Občianskeho zákonníka upravujúce omeškanie dlžníka a nárok na úrok z omeškania na pracovnoprávne vzťahy a nesprávne a arbitrárne zistil pomer úspechu a neúspechu sporových strán. Vyslovil ten názor, že súčasná právna úprava neumožňuje v pracovnoprávných vzťahoch požadovať úroky z omeškania. Zákonník práce neupravuje inštitút úrokov z omeškania, a preto treba skúmať, či možno použiť úpravu obsiahnutú v Občianskom zákonníku. Poukázal na to, že od účinnosti novely Zákonníka práce zákonom č. 257/2011 Z. z. dňom 01.09.2011 až doposiaľ je znenie § 1 ods. 4 Zákonníka práce takéto: „Ak tento zákon v prvej časti neustanovuje inak, vzťahujú sa na právne vzťahy podľa odseku 1 všeobecné ustanovenia Občianskeho zákonníka“. Touto novelou sa spresnilo, že na individuálne pracovnoprávne vzťahy v súvislosti s výkonom závislej práce fyzických osôb pre právnické osoby alebo fyzické osoby a kolektívne pracovnoprávne vzťahy sa použijú všeobecné ustanovenia Občianskeho zákonníka. Táto subsidiárna pôsobnosť Občianskeho zákonníka znamená, že to, čo Zákonník práce špeciálne neupravil vo všeobecnej časti, t.j. v § 1 až 40 spravuje sa všeobecnými ustanoveniami Občianskeho zákonníka, t.j. ustanoveniami §§ 1 až 122 Občianskeho zákonníka. Na základe uvedeného považoval za zrejmé, že na pracovnoprávne vzťahy sa nevzťahujú ustanovenia Občianskeho zákonníka upravujúce úroky z omeškania, keďže tieto sú upravené v jeho ôsmej časti /§ 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka/ a nie vo všeobecnej časti. Poukázal na uznesenie NS SR sp. zn. 1 Cdo 5/2010, ako aj na rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 5Co/133/2013 z 21.10.2014, v ktorých sa súdy vyjadrovali k tejto otázke. Priznaním úrokov z omeškania bez právneho základu súd takto narúša právnu istotu sporových strán ako aj subjektov pracovnoprávných vzťahov. K rozhodnutiu súdu o náhrade trov konania uviedol, že pomer úspechu a neúspechu sporových strán súd určil, akoby v konaní bol uplatnený iba jeden nárok, s čím vyjadril nesúhlas. Mal za to, že ak si žalobca v jednej žalobe

uplatňuje viaceré nároky a úspech a neúspech sa týka samostatných nárokov, musí sa úspech alebo neúspech skúmať so zreteľom na každý nárok, ktorý by ináč mohol byť samostatne uplatnený. Inak povedané, úspech žalobcu v spore ohľadne niektorého nároku nemôže založiť právo na náhradu trov konania, ktoré vznikli v súvislosti s ďalším nárokom, ak v tomto žalobca nebol úspešný. Poukázal v tomto smere na rozhodnutie NS SR sp. zn. 4M Cdo/20/2010, na Bulletin Slovenskej advokácie str. 54 - 55 z roku 1997, na uznesenie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 14Co/11/2013, uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 16Co/280/2013, uznesenie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 14Co/100/2012. V prejednávanej veci si žalobca uplatňoval dva nároky, a to neplatnosť skončenia pracovného pomeru a náhradu mzdy. Oba nároky sú samostatne žalovateľné. O žalobnom petite, ktorým sa žalobca domáhal určenia neplatnosti skončenia pracovného pomeru, rozhodol Okresný súd Partizánske medzitýmny rozsudkom č. k. 5Cpr/3/2013-155 zo dňa 09.07.2014 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne č. k. 4CoPr/5/2014-179 zo dňa 19.03.2015 tak, že určil neplatnosť výpovede. V rozsahu tohto nároku bol žalobca plne úspešný, čomu by mal zodpovedať aj výrok o náhrade trov konania, ktorým mal súd priznať žalobcovi voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%. V časti nároku na zaplatenie náhrady mzdy žalobca si uplatnil náhradu mzdy v sume 849 eur mesačne s príslušenstvom, ktoré v priebehu konania vyčíslil na sumu 23.192 eur. Žalovaný podaním z 11.01.2017 žiadal, aby súd v súlade s príslušnými ustanoveniami Zákonníka práce priznal žalobcovi nárok na náhradu mzdy v rozsahu 9 mesiacov. Súd priznal žalobcovi náhradu mzdy v sume istiny 8.028 eur, v prevyšujúcej časti nárok žalobcu zamietol. V zmysle uvedeného bol teda v prevažujúcej miere úspešný žalovaný, pričom jeho úspech predstavuje 66,67% a neúspech 33,33%. Súd mal tak priznať žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 33,34%. Vytýkal súdu, že z odôvodnenia jeho rozhodnutia nie je možné zistiť, na základe akých logických postupov dospel súd k zisteniu úspechu vo veci a k priznanému rozsahu náhrady trov 50%. Na základe uvedeného je zrejmé, že rozsudok súdu o náhrade trov konania je nesprávny a arbitrárny. Navrhol, aby odvolací súd zmenil podľa § 388 CSP napadnutý rozsudok v časti výroku o úrokoch z omeškania tak, že žalobu v časti úrokov z omeškania zamietne a v časti výroku, ktorým priznal žalobcovi nárok na náhradu trov konania, zmenil tak, že prizná žalobcovi nárok voči žalovanému na náhradu trov konania vo vzťahu k nároku na určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru vo výroku 100% a žalovanému nárok voči žalobcovi na náhradu trov konania vo vzťahu k nároku na náhrady mzdy v rozsahu 33,34%. Uplatnil si nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

3. Žalobca vo svojom písomnom vyjadrení k odvolaniu žalovaného uviedol, že rozhodnutie súdu prvej inštancie považuje za vecne správne a navrhuje ho potvrdiť a priznať trovy odvolacieho konania.

4. Krajský súd v Trenčíne ako odvolací súd prejednal vec v napadnutom rozsahu vo výroku o priznaní úrokov z omeškania a vo výroku o náhrade trov konania podľa § 379, § 380 Civilného sporového poriadku (zák. č. 160/2015 Z.z.), ďalej len CSP, bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP /nebolo potrebné zopakovať ani doplniť dokazovanie a nevyžadoval to ani dôležitý verejný záujem/ v spojení s § 219 ods. 3 CSP a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného smerujúce proti výroku o priznaní úrokov z omeškania nie je dôvodné a odvolanie smerujúce proti náhrade trov konania je dôvodné.

5. Počas konania pred súdom prvej inštancie došlo k zmene právnej úpravy sporového konania, keď dňa 01.07.2016 nadobudol účinnosť zákon č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len "CSP"), ktorý okrem iného zrušil zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (O.s.p.). V prechodných ustanoveniach (§ 470 ods. 1, ods. 2) CSP stanovil, že ak neustanovuje inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti, avšak s tým, že právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované. Odvolací súd preto v danom spore postupoval aj v zmysle uvedených prechodných ustanovení CSP.

6. Súd prvej inštancie založil svoje rozhodnutie ohľadne priznaných úrokov z omeškania na tom právnom názore, že pracovnoprávne predpisy neupravujú úroky z omeškania, avšak súdna prax postupuje v danom prípade podľa občianskoprávných predpisov, aj keď názory na priznanie úrokov z omeškania sa rôznia z dôvodu, že samotný Zákonník práce takúto úpravu neobsahuje. Vychádzal z rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Cdo 116/2008 zo dňa 17.12.2009, podľa ktorého nevyplatenie mzdy v lehote splatnosti má za následok omeškanie s možnosťou požadovať úroky z omeškania vo výške ustanovenej pre občiansko-právne vzťahy. V § 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z. je určená výška úrokov z omeškania s plnením peňažného dlhu, platí preto aj pre omeškanie u náhrady mzdy z neplatného skončenia pracovného pomeru. Žalovaný sa dostal do omeškania

s platením mzdy za mesiac apríl 2013 odo dňa nasledujúceho po jej splatnosti, teda od 16.05.2013 a následne s ďalšími nárokmi na náhradu mzdy za mesiace máj 2013 až december 2013, nakoľko mzda bola splatná podľa mzdového predpisu žalovaného do 15. dňa v mesiaci za predchádzajúci mesiac, čo žalovaný nespochybnil, teda žalovaný sa dostal do omeškania s náhradou mzdy 16. dňa v mesiaci, teda v nasledujúci deň po jej splatnosti. O náhrade trov konania rozhodol súd podľa § 255 ods. 2 CSP tak, že žalobcovi priznal proti žalovanému nárok na náhradu trov konania vo výške 50%, lebo žaloba pozostávala z neplatného skončenia pracovného pomeru, v ktorej bol žalobca plne úspešný a z náhrady mzdy, v ktorej časti nebol žalobca vzhľadom na uplatnenú sumu úspešný, keď žalobca si uplatnil sumu 23.192 eur a bol úspešný v sume 8.028 eur.

7. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje len s vysloveným právnym názorom súdu prvej inštancie v časti týkajúcej sa priznaných úrokov z omeškania, ako aj s odôvodnením rozsudku v tejto časti v zmysle § 387 ods. 2 CSP. Na zdôraznenie jeho správnosti a k odvolacím námietkam žalovaného uvádza nasledovné:

8. Podľa § 1 ods. 1 Zákonníka práce v platnom znení /a ktoré bolo účinné v danom prípade aj v čase neplatného rozviazania pracovného pomeru/ tento zákon upravuje individuálne pracovnoprávne vzťahy v súvislosti s výkonom závislej práce fyzických osôb pre právnické osoby alebo fyzické osoby a kolektívne pracovnoprávne vzťahy.

9. Podľa § 1 ods. 4 cit. Zákonníka práce, ak tento zákon v prvej časti neustanovuje inak, vzťahujú sa na právne vzťahy podľa odseku 1 všeobecné ustanovenia Občianskeho zákonníka.

10. Podľa § 129 ods. 1 cit. Zákonníka práce mzda je splatná pozadu za mesačné obdobie, a to najneskôr do konca nasledujúceho kalendárneho mesiaca, ak sa v kolektívnej zmluve alebo v pracovnej zmluve nedohodlo inak. Toto ustanovenie o splatnosti mzdy sa podľa § 132 Zákonníka práce vzťahuje rovnako aj na náhradu mzdy.

11. Podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania, výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.

12. Pre náhradu mzdy je stanovená teda mesačná splatnosť, rovnako ako u mzdy. Nevyplatenie náhrady mzdy v lehote splatnosti má za následok omeškanie s možnosťou požadovať úroky z omeškania vo výške ustanovenej pre občianskoprávne vzťahy. Aj keď Zákonník práce a ani iný pracovnoprávny predpis nemá úpravu o úrokoch z omeškania, treba postupovať i v tomto prípade podľa občianskoprávných predpisov. Pri omeškaní s náhradou mzdy z neplatného skončenia pracovného pomeru platí preto výška úrokov z omeškania určená nariadením vlády č. 87/1995 Z. z. pre omeškanie s plnením peňažného dlhu /nariadenie v § 3 a § 4 je vykonávacím prepisom k § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka/. Úroky z omeškania sú vo svojej podstate majetkovou sankciou, majú zamestnanca odškodniť za to, že nemohol použiť dlhovanú istinu náhrady mzdy.

13. Ustanovenie § 1 ods. 4 Zákonníka práce malo do 31.12.2008 znenie: „Ak tento zákon v prvej časti neustanovuje inak, vzťahuje sa na právne vzťahy podľa odseku 1 Občiansky zákonník.“

14. S účinnosťou od 01.01.2009 bolo toto ustanovenie Zákonníka práce novelizované zákonom č. 460/2008 Z. z. tak, že sa slovo „vzťahuje“ nahrádza slovom „vzťahujú“ a slová „Občiansky zákonník“ sa nahrádzajú slovami „všeobecné ustanovenia Občianskeho zákonníka“.

15. V dôvodovej správe tejto novely sa uvádza, že v prvej časti Zákonníka práce upravuje niektoré ustanovenia, ktoré sú špeciálne pre oblasť pracovného práva. V prípadoch, kde konkrétna úprava v prvej časti Zákonníka práce chýba, platí subsidiárna pôsobnosť Občianskeho zákonníka. Navrhuje sa precizovať, že na tieto prípady sa budú subsidiárne vzťahovať iba všeobecné ustanovenia Občianskeho zákonníka.

16. Žalovaný vo svojom odvolaní poukazuje práve na tieto zákonné ustanovenia zákonníka práce /hoci nesprávne uvádza novelu - zákon č. 257/2011 Z. z./, keď zastáva ten názor, že subsidiárna pôsobnosť

Občianskeho zákonníka znamená, že to, čo Zákonník práce špeciálne neupravil vo všeobecnej časti, t.j. v § 1 až 40 spravuje sa všeobecnými ustanoveniami Občianskeho zákonníka, t. j. ustanoveniami §§ 1 až 122 Občianskeho zákonníka. Na základe uvedeného považuje za zrejmé, že na pracovnoprávne vzťahy sa nevzťahujú ustanovenia Občianskeho zákonníka upravujúce úroky z omeškania, keďže tieto sú upravené v jeho ôsmej časti /§ 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka/ a nie vo všeobecnej časti.

17. Podľa názoru odvolacieho súdu však za všeobecné ustanovenia Občianskeho zákonníka nemožno považovať len ustanovenia uvedené v prvej časti Občianskeho zákonníka v § 1 až § 122, tak ako to tvrdí žalovaný. Aj v ďalších častiach Občianskeho zákonníka sú uvedené všeobecné ustanovenia. Ustanovenie § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka je všeobecným ustanovením v ôsmej časti Občianskeho zákonníka /táto časť má všeobecné ustanovenia uvedené v § 488 až § 587/. Preto odvolacia námietka žalovaného ohľadne priznaných úrokov z omeškania nebola opodstatnená.

18. Odvolací súd však za opodstatnenú považuje odvoláciu námietku žalovaného smerujúcu proti výroku o náhrade trov konania, v ktorej namieta, že úspech žalobcu v spore ohľadne niektorého nároku nemôže založiť právo na náhradu trov konania, ktoré vznikli v súvislosti s ďalším nárokom, ak v tomto žalobca nebol úspešný.

19. Podľa § 255 ods. 1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

20. Podľa § 255 ods. 2 CSP ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

21. Ak strana sporu v jednej žalobe uplatní niekoľko samostatných nárokov, postupuje sa pri rozhodovaní o náhrade trov konania podľa zásad pre priznanie náhrady trov konania pri každom nároku samostatne. Nemožno teda úspech žalobcu v spore týkajúcom sa iba niektorého nároku založiť právo na náhradu trov konania vo všetkých nárokoch. Trovy, ktoré strana sporu súčasne vynaložila na viac spoločne prejednávaných nárokov, je potrebné rozdeliť podľa pomeru výšky jednotlivých nárokov, t. j. podľa toho, ako sa tá-ktorá vec zo spoločne prejednávaných vecí podieľa na vzniku týchto trov.

22. Z uvedeného potom vyplýva, že keď v danom spore žalobca žaloval dva nároky, ktoré sú samostatné, a to nárok na určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru a druhý nárok na náhradu mzdy, súd aj o nároku na náhradu trov konania rozhodne dvoma samostatnými výrokmi.

23. Z obsahu spisu vyplýva, že o nároku žalobcu na určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru rozhodol Okresný súd Partizánske medzityýmnym rozsudkom č. k. 5Cpr/3/2013-155 zo dňa 09.07.2014 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne č. k. 4CoPr/5/2014-179 zo dňa 19.03.2015 tak, že určil neplatnosť výpovede. Ohľadne tohto nároku bol žalobca úspešný, preto mu patrí náhrada trov konania v rozsahu 100%. Tomuto musí zodpovedať aj samostatný výrok o náhrade trov konania. V druhom nároku o náhradu mzdy mal väčší úspech žalovaný. Žalobca v konečnom návrhu uplatnil náhradu mzdy vo výške 23.192 eur s príslušenstvom a náhrada mzdy mu bola priznaná vo výške 8.028 eur s príslušenstvom. V zmysle uvedeného bol vo väčšej miere úspešný žalovaný, pričom jeho úspech predstavuje 66,67% a neúspech 33,33%. Tomuto musí zodpovedať samostatný výrok o náhrade trov konania tak, že žalovaný má proti žalobcovi nárok na náhradu trov konania z titulu nároku na náhradu mzdy v pomernom rozsahu 33,34 % /úspech 66,67% - neúspech 33,33%/.

24. Z uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti vo výroku o priznaní úrokov z omeškania ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil a vo výroku o náhrade trov konania podľa § 388 CSP zmenil tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

25. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 2 CSP tak, že žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov odvolacieho konania, vzhľadom k tomu, že žalovaný aj žalobca mali v odvolacom konaní v zásade rovnaký čiastkový úspech a neúspech.

26. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu jednomyseľne.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p).